

Mezey Katalin

PANNOHALMA ALATT

*A Pannonhalma alatti rét
füveiben akartam kézzel foghatón
megörökíteni a Mindenséget.
Mert ha a rét minden levélkéjét,
minden fűszálát és minden virágját
egyenként lefényképezem,
el kell jutnom a Végtelenhez.
Emiatt nem jutottunk fel a hegyre,
ahonnan a nevezetes apátság
nyugtalanítón tekintett le ránk.
Már nem tudom, hogy veled voltam-e,
de jól emlékszem, besötétedett,
a harmat úgy jelent meg a cipőnkön,
mintha a földből esett volna az eső.*

EGY HAVAS NAP PÉCSETT

*Volt már hó Pécssett máskor is,
fehér fátyol hullott a háztetőkről,
s a napsütötte utcák csikorogtak,
ahogy a hó csikorog a cipőktől.*

*Volt már hó Pécssett hajdan is,
mikor te még nem jártál benne.
Várkonyi Nándor bakancsa indult
a hóban fürdő Jakabhegyre.*

KETTŐS BORDICSÉRET

*Az asszony mondja:
A férfi, hogyha nem iszik, komor,
kedvetlen, kákán is csomót keres,
faggat, elszámoltat, veszekedik,
a pénzeszacskó száját beköti.*

*De ha felhajt már jókor egy pohárral,
mindenkivel évődő és beszédes,
nem számolja a pénzt, amit kiad,
a két hónapja megvett selymet is
hajlandó akár újra kifizetni.
Simul, szorongat, kényeztet, ígér,
sír, könyörög, zsarol és fenyeget,
mégis azt teszi, amit te akarsz,
könnyen az újjad köré tekered.
A férfi s a bor, mint test és a lélek,
egymás nélkül mindkettő kevesebb.*

A férfi mondja:

Az asszony, hogyha nem iszik, kíváncsi,

mindenre figyel, mindent megjegyez.

Percre számolja jöttöd-mentedet,

mint bolygó pályáját a csillagász.

Zsebedet, tárcádat, táskádat, mint a röntgen,

átvilágítja, észre sem veszed.

Zsebkendőd, leveleid, ingedet és gatyádat

legjobb, ha rögtön nála keresed.

De ha iszik, szavait egybeölti,

maga se tudja, kinek mit beszél.

Feltárja lelke legbelsőbb zugát is,

de végbe viszi, amit fejébe vesz.

Amit nem tenne soha a szemed láttán,

most megteszi, ha akarod, ha nem.

Hódításait kérkedve tartja számon,

másra nem is emlékszik, nemigen.

Asszony és bor, pokol és a sátán,

ha együtt vannak, tudod, mire számíts.

Külön-külön: kettőzött a veszély.